

AFFIN ERDEMI

Bir gün trenle seyahat eden birisi tesadüfen son derece huzursuz olan genç bir adamın yanına oturmuş. Bir sure sonra, genç adam, uzak bir hapishaneden henüz çıkmış bir mahkum olduğunu açıklamış. Mahkumiyeti ailesine o kadar utanç vermiş ki, ne ziyaretine gelmişler, ne de bir mektup yollamışlar. Ama fakir oldukları için seyahat edemediklerini, cahil oldukları için mektup yazamadıklarını umuyor; her şeye rağmen kendisini affetmiş olmalarını hayal ediyormuş.

Ailesinin işini kolaylaştırmak için, kendilerine mektup yazıp tren kasabanın eteklerindeki çiftliklerinden geçerken bir işaret koymalarını söylemiş. Ailesi kendisini affetmişse, raylara yakın bir elma ağacına beyaz bir kurdele bağlayacaklarmış. Eğer kendisinin geri dönmesini istemiyorlarsa, hiç bir şey yapmayacaklar, o da trende kalıp Batıya gidecek, belki de bir serseri olacakmış.

Tren, kasabasına yaklaşırken heyecanı o kadar artmış ki, pencereden dışarı bakmaya cesaret edemiyormuş. Kompartıman arkadaşı kendisiyle yer değiştirip onun yerine elma ağacına bakacağını söylemiş. Bir dakika sonra elini genç mahkumun koluna koymuş,

"şuraya bak" demiş.

Gz pınarlarında biriken yaşlarla gözleri parlıyormuş.

"Her şey yolunda, bütün ağaç bembeyaz kurdelelerle bezenmiş".

O anda bir ömrü zehirleyen tüm acılar, adeta, birden dağılmış, kaybolmuş.

"Affetmezseniz sevemezsiniz. Sevgisiz hayat da anlamsızdır"